

МУЗИЧНЕ ЖИТТЯ ДРОГОБИЧА В 1970-х Персоналістичний вимір

Постановка проблеми. Музично-мистецьке життя Дрогобича 1970-х позначене осягненням нових якісних рівнів у найрізноманітніших соціокультурних вимірах: у сфері професіоналізації музичної педагогіки, самодіяльно-аматорського виконавства, концертної й гастрольної практики, музичної публіцистики й музикознавства, композиторської творчості.

Це стало можливим завдяки сприятливим передумовам у кожній з названих сфер, які визрівали й формувалися протягом попереднього десятиліття. Визначальним чинником стало формування високопрофесійного педагогічного складу осередків професійної музичної освіти.

У Дрогобицькому музичному училищі у цей період активну концертну діяльність на рівні міста та регіону ведуть мішаний хор під орудою талановитого диригента Ірини Байцар, дует баяністів Медведєв та Будьонний¹, «Прикарпатське тріо баяністів», сформоване з провідних виконавців-солістів, ансамблів і профільних педагогів закладу (1965–1984, у складі: Е. Мантулев, М. Мамайчук, Р. Пукас). Другий зі згаданих колективів ставив не лише естетичні й просвітницькі цілі, концертуючи на Дрогобиччині, у Львові, Рівному, Івано-Франківську, Тернополі, але й пропагував творчість регіональних митців (в тому числі переклади та власні фольклорні обробки для нового для регіону інструментального складу) та педагогічний репертуар для музичних училищ [11; 12].

Дрогобицький педагогічний інститут (реорганізований з учительського 1952 р.) у 1960 р. з'єднано з Львівським педагогічним інститутом (музично-педагогічним факультетом Львівської консерваторії) з супровідними потужними змінами професорсько-педагогічного складу. В оновленому закладі того ж року засновано кафедру музики і співів (1966 р. вона дістала назву кафедри методики музичного виховання,

¹ Документальні джерела не подають їхніх ініціалів.

співів та хорового диригування). 1966 р. була заснована кафедра теорії, історії музики та гри на музичних інструментах на чолі з Яковом Сорокером. Тоді ж сформовано методичне об'єднання викладачів народних інструментів під керівництвом визначного представника баянного мистецтва Дрогобищини професора Ернеста Мантулева (1965–2004). Керівник об'єднання й тут концертував у складі дуету (Е. Мантулев, Б. Зарайський, 1959–1963), який функціонував і як самостійна концертна одиниця, і виступав з оркестрами. Музикант заснував на базі квінтету викладачів-баяністів С. Торічної, М. Сеньо, О. Ліщинського, В. Собка та Е. Мантулева ансамбль «Гармоніка» (1965–1985), очолив його діяльність і здійснював забезпечення його виконавського репертуару аранжуваннями; у 1968 р. інструментальний колектив поповнили С. Процик (пріма), М. Фрайт (альт), В. Собко (баритон), Є. Марченко (контрабас) та виконавці на готово-виборних баянах: Е. Мантулев, О. Ліщинський, В. Чумак [7, с. 116–123]. З цим колективом виступали дрогобицькі майстри вокального мистецтва К. Сятецький, П. Турянський, І. Кліш, Л. Краєвська, Л. Радевич-Винницька.

У цей період особливою активністю у зростанні професійного рівня вирізняється діяльність низки навчальних та т. зв. самодіяльних колективів краю, склад та керівництво яких формували переважно спеціалісти з доброю фаховою підготовкою та досвідом. До таких слід віднести заслужений Прикарпатський ансамбль пісні та танцю України «Верховина», чоловічий хор «Карпати» Дрогобицького нафтопереробного заводу, хори філологічного факультету та факультету початкових класів ДДПІ (керівник — Лев Коцан), народний чоловічий хор «Бескид» ДДПІ імені Івана Франка¹ (який заснував та очолював як художній керівник протягом 1962–1989 рр. С. Стельмащук — творець значної частини виконавського репертуару колективу), самодіяльна хорова капела «Легенда» міського Будинку культури імені Івана Франка (її засновником та керівником став Олег Цигилик — нині заслужений діяч мистецтв України, професор Національної музичної академії імені М. Лисенка у Львові), жіноча хорова капела «Освітнянка» Будинку працівників освіти (керівник — випускниця музично-педагогічного факультету Дрогобицького педінституту Марія Гірняк, концертмейстер — Любомира Паньків), робітничий бориславський хор «Каменяр» та ін.

Всі ці процеси зумовлені цілеспрямованою багатовекторною педагогічною, методичною, диригентською, адміністративною, виконав-

¹ Зараз — Народна чоловіча хорова капела «Бескид», керівники — Я. Кулешко, О. Ярка, П. Гушоватий, О. Ліщинський.

ською, композиторською, публіцистичною діяльністю низки яскравих мистецьких особистостей, яка докорінно змінила мистецьку і фахову якість музичного життя регіону в 1970-і. В цьому переліку на особливу увагу заслуговують персоналії Василя Якуб'яка, Корнеля Сятецького, Лева Коцана та Якова Сорокера.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Діяльність та науково-творчий доробок перелічених вище дрогобицьких митців недостатньо висвітлені в науковій літературі, численні розпорошені згадки про кожного з них зустрічаємо в різнопланових публікаціях: від ґрунтовних освітньо-історіографічних видань [4; 6; 7], проблемних статей з питань регіональної музичної педагогіки [3], історії концертного виконавства [11; 12], архівних даних [1; 2] до фахових та популярних періодичних видань [8; 9; 10].

Викладення основного матеріалу дослідження. Музикознавець, композитор, диригент Василь Якуб'як був запрошений до складу фахівців кафедри музики і співів як викладач музично-теоретичних предметів (теорія музики, сольфеджіо, гармонія, народна музична творчість). Високий професіоналізм читання лекцій, наукова обґрунтованість і академічність неодноразово були відмічені доцентами Львівської консерваторії М. Антківим, Ф. Долговою та К. Донченко. Маючи великий стаж викладання у початкових та середніх музичних навчальних закладах (у Коломийській музичній школі, на *відділенні музичного виховання при Станіславській учительській семінарії*¹), він успішно адаптує набутий досвід до потреб вузівської роботи [1].

1962-го, коли Україна відзначала 120-річчя від дня народження видатного композитора Миколи Лисенка, С. Стельмашук, виконуючи пропозицію Василя Якуб'яка, організував чоловічий хор «Бескид», ядро якого склали викладачі та студенти. Відтак у колектив влилися вчителі, лікарі, інженери, робітники, службовці з Дрогобича, Борислава, Трускавця, сіл району [9]. Від 23 грудня 1964 р. В. Якуб'як став в. о. декана музично-педагогічного факультету, а з 01.09.1965 р. його призначено деканом музично-педагогічного та факультету ПВПК (1965–1968 рр.); 10 грудня 1965 р. він увійшов до складу новоствореної Ради інституту.

Працюючи на педагогічній та адміністративній роботах, музикант не полишає творчості та різнопланової виконавської діяльності. У цей період був написаний чоловічий хор «Підлісся» з соло баритона

¹ Тепер — Коломийський педагогічний коледж Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника.

і тенора на сл. М. Шашкевича¹, створено музику до драми М. Коцюбинського «Тіні забутих предків» (1960), десятки хорових творів, камерно-інструментальних та вокальних композицій (квартетів та солоспівів) [5, с. 352]. Від 1966 по 1972 рр. (практично до останніх днів) він працював викладачем кафедри теорії, історії музики і гри на музичних інструментах.

Однією з маловивчених сторінок діяльності В. Якуб'яка залишається його творчий доробок як композитора, чії твори стали окрасою концертних програм виконавців не тільки з Дрогобиччини, а й всієї Галичини. Навіть неповний їх перелік вражає масштабом і багатожанровістю: музика до драми «Тіні забутих предків» М. Коцюбинського, кантата «Пісня радості й хвали» (сл. Ю. Шкрумеляка) для хору з оркестром, одночастинна соната «Фортепіанний квінтет», сюїта «В'язанка народних пісень» для мандолінного та струнного оркестрів, «Пісня стебницьких калійників» (сл. М. Шалати), сюїта з опери «Запорожець за Дунаєм», гармонізація й інструментовка «Вія» для оркестру (малий симфонічний), «Фантазія g-moll», марш «Вперед» для духового оркестру, «Таємничя печера» для оркестру, «Колискова» (сл. народні) для жіночого квартету з фортепіано, «А радість грає, грає» (на власний текст) для жіночого квартету, «Вечірня пісня» для труби з фортепіано, танок «Слов'янка» для естрадного оркестру тощо.

Добре знаючи специфіку гри на скрипці (як керівник симфонічного оркестру та учасник струнного квартету Духовної семінарії у Львові), пише ряд творів для скрипки з фортепіано (танок «Коломийка», «Вальс g-moll», «Танок g-moll», «Етюд a-moll») та для струнного квартету («Скерцо», варіації «Козачок», «Marcia funebre»). Робить обробку композиції «Фрагмент гуцульського весілля», яка часто фігурувала у концертних програмах народного вокально-хореографічного ансамблю «Пролісок» ДДП імені Івана Франка під керівництвом Ярослава Кулешка. Твори В. Якуб'яка виконувались на творчих звітах музичних шкіл, ансамблем «Верховина» (м. Дрогобич), хором музично-педагогічного факультету (керівник Василь Їжак), що переконливо демонструвало досягнення інституту в розвитку музичної культури і підготовки музично-педагогічних кадрів.

Зрозуміло, що як учасник чоловічих вокальних квартетів митець створив найбільше композицій саме для таких складів. Серед них варіації «Гостинна», танго («Ще раз», «Голубе небо», «Це не є любов»),

¹ Вперше вийшов друком 1992 р. у ювілейній збірці музичних творів на тексти М. Шашкевича [5, с. 170–175].

танок «Абдул-Бей», пісні «Вийди, о вийди» (сл. О. Олесь), «З тих пір» (сл. М. Хромей), «Тоді цвіли лілеї білі» (сл. М. Хромей), «Вітер голубить». Для чоловічих хорів без супроводу ним створено композиції «Підлісся» (сл. М. Шашкевич), «Шумить Дніпро» (сл. І. Юзюка), «Клепають коси» (сл. А. Шекерика-Донникова) та ін. Серед віднайдених нами солоспівів — «Дівчино кохана» та «Вийди, дівчино» (сл. М. Хромей).

Небайдужим був В. Якуб'як і до дитячого репертуару. Його перу належать твори «Піонерський марш» (сл. І. Юзюка) для дитячого хору, «Весна на Прикарпатті» (сл. Ю. Шкрумеляка) для дитячого тріо, «Збірничок дитячих пісень» (сл. І. Юзюка), а також проект посібника «Музичний буквар» для дитячих музичних шкіл.

Наступником В. Якуб'яка на посаді декана став Лев Коцан, який прагнув продовжити національну лінію у мистецько-культурній діяльності підрозділу навчального закладу. Його творча діяльність стартувала з посади асистента кафедри музики і співів Дрогобицького державного педагогічного інституту імені Івана Франка (1958 р.) [2], а вже 1968 р. 37-річного Л. Коцана призначено на посаду декана музично-педагогічного факультету Дрогобицького педінституту імені Івана Франка, на якій він перебував до грудня 1976 р. (три 3-річні терміни).

З 1964 по 1977 рр. музичний діяч успішно керує чоловічим хором «Карпати» Дрогобицького нафтопереробного заводу і хором філологічного факультету Дрогобицького педінституту імені Івана Франка, крім того, здійснює керівництво робітничим бориславським хором «Каменяр» та хором факультету початкових класів згаданого інституту. Здійснив 5 випусків хорових класів музично-педагогічного факультету ДДПІ імені Івана Франка [8, с. 78].

В конкурсі на краще виконання революційних пісень, що проводився у Львові 1967 р., хор «Карпати» під керівництвом Л. Коцана завойовував впевнену перемогу. Рецензент мистецького дійства Т. Чаплигін відзначив: «День Дрогобича у Львові вилився у яскраву демонстрацію небувалого розквіту народних талантів, ідейної спрямованості і високої виконавської культури професійного і самодіяльного мистецтва» [10].

Бувши деканом факультету, Л. Коцан зумів згуртувати навколо себе найкращих фахівців, скликав всіх охочих присвятити своє життя почесній і благородній професії вчителя музики загальноосвітньої школи.

Взірець В. Якуб'яка став приладом для деканів наступних поколінь — К. Сятецького та С. Дацюка. Корнелій Сятецький був запрошений на посаду викладача кафедри методики музичного виховання, співів та хорового диригування ДДПІ, згодом — викладача постановки голосу,

диригування, керівника хорових класів (1969, в цьому ж році став доцентом). Понад 10 років (1977–1987) обіймав посаду декана музично-педагогічного факультету. Перелік векторів його діяльності та творчості надзвичайно обширний. Він — оперний та концертно-камерний співак (лірико-драматичний тенор), педагог, організатор культурного життя, методист, журналіст-публіцист. У кожному з названих напрямків його внесок є знаковим для життя міста і краю. Масштаб діяльності музиканта, її значення у формуванні музично-культурного контексту регіону, внесок у розвиток музичного мистецтва України та справу його популяризації та презентації на міжнародному рівні заслуговують на вивчення та узагальнення.

Попри фахову адміністративну, педагогічну й виконавську діяльність Корнелій Сятецький не залишався осторонь аматорсько-самодіяльного руху: у 1970–1980-і обіймав посаду керівника хору швейної фірми «Зоря». Як соліст він співпрацював з новоствореним жіночим хором «Барвінок» (кер. П. В. Гушоватий), також виступав як співак (перший тенор) і соліст чоловічої хорової капели «Бескид» (Дрогобич), де за його участі виконувалися знакові для репертуару колективу композиції «Закувала та сива зозуля» П. Ніщинського на текст Т. Шевченка, «Ніч яка місячна» М. Старицького, «Співанка з Бескиду» С. Стельмащука на сл. М. Шалати, «Владико неба і землі» з опери С. Гулака-Артемовського «Запорожець за Дунаєм». Музикант концертував з численними камерними оркестрами та ансамблями Дрогобича («Бескид», «Гаудеамус», хором і симфонічними оркестрами музичного училища та педінституту), Стрия («Ватра»), Львова («Трембіта», «Гомін»). Обширними за обсягом та численними є сольні виступи співака, у програмах яких простежується послідовна лінія на популяризацію українського камерного мистецтва (твори М. Лисенка, Я. Степового, В. Косенка, Д. Січинського, О. Нижанківського, М. Вербицького, А. Кос-Анатольського, М. Колесси, С. Людкевича, Б. Фільц, О. Білаша, Г. Майбороди, С. Сабаша, А. Рудницького, М. Костецького, М. Фоменка, З. Антонішака, Л. Якіма та ін.), першопрочитання новітніх композицій національних митців.

Окрім названих авторів, концертний репертуар співака складали романси та пісні Ш. Гуно («Аве, Марія»), Р. Шумана («Я не серджуся», «Наспівом скрипка чарує», «У сні я гірко плакав» та «Коли б квіти уміли» з вокального циклу «Любов поета» на слова Г. Гейне), Ф. Ліста, Ф. Шуберта, Й. Брамса, Дж. Россіні, М. Глінки, С. Рахманінова, Р. Глієра, Г. Свиридова, Г. Левіка, З. Левіної, оперні арії Р. Леонкавалло, Ж. Бізе, Ш. Гуно, Ф. Чілеа, Дж. Пучіні, Г. Доніцетті, П. Чайковського,

О. Даргомижського, К. Данькевича, а також обробки українських, російських та італійських народних пісень. У камерно-вокальній виконавській діяльності його постійними партнерами були концертмейстери Ольга Сятецька та різнобічно обдарований піаніст-концертмейстер Володимир Баб'як.

Від 1962 р. з Дрогобичем пов'язана діяльність такого видатного музиканта, як Яків Сорокер (того ж року він отримав звання доцента). «Народившись і вирісши в північній Молдові, де присутність української народної музичної культури дуже помітна, Я. Сорокер глибше підійшов до української теми з переїздом в Україну, до Дрогобича. Цю тему від продовжував розробляти до кінця свого життя» [3, с. 19]. У листопаді 1966 р. він очолив роботу заснованої ним кафедри теорії, історії музики та гри на музичних інструментах, спрямувавши значні зусилля на збільшення квоти кафедри працівників з науковими ступенями й званнями, посилення методичної бази, інтенсифікацію наукових досліджень, зокрема присвячених українці, яка стала вагомим складовою його власних наукових зацікавлень, що виходили далеко за межі безпосередніх викладацьких потреб регіону. Зокрема, він уклав «Програму з класу скрипки для педагогічних інститутів України», написав цілий ряд праць, серед яких вирізняються «Українські теми в творчій спадщині Петра Чайковського»¹, «М. Глінка й Україна», «“Мойсей” І. Франка і “Мойсей” С. Людкевича». Його численні статті на українську тематику були опубліковані в журналах «Музика», «Народна творчість та етнографія». Окремими виданнями у цей період вийшли праці «Скрипкові сонати Л. Бетховена: їх стиль та виконання» (1963)², «Скрипкова творчість С. Прокоф'єва» (1965)³, «Йожеф Сігети» (1968)⁴, «Камерно-інструментальні ансамблі С. Прокоф'єва» (1973)⁵. Працюючи керівником кафедри, він пропагував культ науки і заохочував

¹ Сорокер Я. Українські теми у житті і творчій спадщині Петра Чайковського / Я. Сорокер // Черкаський край — земля Богдана і Тараса : культурологічний збірник. — К. : Українські Пропілеї. — 2002. — 656 с.

² Сорокер Я. Скрипичные сонаты Бетховена, их стиль и исполнение / Я. Сорокер. — М. : Музгиз, 1963. — 159 с.

³ Сорокер Я. Скрипичное творчество С. Прокофьева / Я. Сорокер. — М. : Музыка, 1965.

⁴ Сорокер Я. Йожеф Сигети / Я. Сорокер. — М. : Музыка, 1968. — 127 с.

⁵ Сорокер Я. Камерно-инструментальные ансамбли С. Прокофьева / Я. Сорокер ; под ред. Г.Л. Головинского, Д.В. Житомирского, М.Д. Сабининой. — М. : Советский композитор, 1973. — 104 с. — (Научно-популярная серия).

до цієї сфери діяльності молодих викладачів і студентів. Студенти любили його за високу ерудицію, енциклопедичні знання і велику людяність. Вони називали його жартома «останнім віденським класиком», на що він реагував з гумором.

Сам музикант активно концертував як соліст-скрипаль і ансамбліст, блискуче читав курс історії зарубіжної музики. 1975 р. доцент Я. Сорочер заснував камерний оркестр інституту — активно гастролюючий колектив з обширною репертуарною програмою.

1976 р. виїхавши до Ізраїлю, митець виступав у складі Єрусалимського симфонічного оркестру радіо і телебачення (1977–1987), концертував з декількома камерними ансамблями. Згодом, ставши редактором музичного відділу Короткої Єврейської Енциклопедії (1984 р.) та автором більшості її статей на музичні теми, а також редактором історико-літературного періодичного видання «Каталог», редактором і науковим консультантом (1994 р.) музичного відділу Російської Єврейської Енциклопедії, що видається під егідою Російської академії природничих наук, неодноразово звертався до висвітлення діяльності й творчості представників України та Дрогобиччини зокрема. У своїй дослідницькій діяльності він багато уваги приділив самотності української культури, питанню українсько-єврейських взаємин, дослідивши персоналії композиторів, диригентів, виконавців-інструменталістів і співаків єврейського походження, пов'язаних з Україною: «Євреї в музиці України»¹, «Російські музиканти-євреї: біо-бібліографічний лексикон»², «Євреї в культурі російського зарубіжжя»³.

Здобутки і напрямки наукової, педагогічної, організаційної роботи Я. Сорочера задали високу професійну планку для викладачів педагогічного інституту та керівників заснованих ним музичних колективів у Дрогобичі. Так, одна з його учениць, Галина Дідич (1968 р. вона закінчила інститут по класу скрипки кандидата мистецтвознавства доцен-

¹ Сорочер Я. Євреї в музиці України // Сучасність. — 1995. — № 2 (286). — лютий. — С. 54–65.

² Сорочер Я. Российские музыканты евреи : био-библиографический лексикон. Ч. 1 / Яков Сорочер. — Иерусалим, 1992. — Выпуск 22. — 136 с. — (Серия биографий : Евреи в мировой культуре); Сорочер Я. Российские музыканты-евреи : био-библиографический лексикон. Ч. 2 / Яков Сорочер. — Иерусалим, 1992. — Выпуск 23. — 119 с. — (Серия биографий : Евреи в мировой культуре).

³ Евреи в культуре русского зарубежья : сборник статей, публикаций, мемуаров и эссе. — Иерусалим. 1993. — Выпуск II. 1919–1939 гг. — 640 с.; Иерусалим, 1994. — Выпуск III. Иерусалим, 1995; Выпуск IV. 1939–1960 гг.

та Я. Сорокера та класу хорового диригування викладача О. Ярکا), сьогодні кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри музично-теоретичних та інструментальних дисциплін мистецького факультету Кіровоградського державного педагогічного університету імені В. Винниченка (згідно з попередньою назвою — музично-педагогічний факультет Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна). Заснований Я. Сорокером камерний оркестр зі студентами та педагогами у складі виступав на сценах Києва, Львова, Рівного, Івано-Франківська з різножанровими та високохудожніми програмами. Наступними керівниками колективу стали Михайло Бурбан та Юрій Чорний. У 1992 р. оркестру присвоєно звання «Народний художній колектив». Згодом на його основі був утворений симфонічний оркестр під орудою М. Бурбана.

До викладання курсу «Історії зарубіжної музики» були залучені талановиті висококваліфіковані фахівці: О. Шевчук (Трунко) — нині старший науковий співробітник ІМФЕ імені М. Рильського НАН України, Б. Сюта — кандидат мистецтвознавства, старший науковий співробітник відділу музикознавства і донедавна вчений секретар цього ж закладу та Л. Кияновська — тепер доктор мистецтвознавства, професор кафедри історії музики Львівської національної музичної академії імені М. Лисенка.

Керівництво кафедрою після від'їзду Я. Сорокера здійснював О. Яцків. «Його основною метою було продовжити добрі починання, закладені Я. Сорокером, передусім, збільшити питому вагу працівників з науковими ступенями й званнями» [4]. За час його завідування кафедрою вчені ступені здобули Н. Антонець, С. Торічна, Л. Кияновська, підготували до захисту наукові дослідження С. Процик, Є. Марченко, М. Ярکو, Е. Тайнель, отримав вчене звання доцента Е. Мантулев.

Наукова спадщина Я. Сорокера в Україні недооцінена й надалі потребує популяризації. Стараннями В. Грабовського стаття Я. Сорокера «Людвіг Ван Бетховен та син останнього українського Гетьмана» була передрукована лише 1995 р. в київському журналі «Музика», ряд праць рекомендовані для вивчення українськими, російськими, молдавськими програмами з фахової підготовки скрипалів, але значна кількість розвідок науковця залишаються невідомими українським спеціалістам та шанувальникам музичного мистецтва. Тому й досі є актуальними міркування, висловлені 2002 р.: «Внесок Я. Сорокера в україно-юдаїку вагомий і вартісний. Настав час видати в Україні його твори, присвячені українській музиці та українсько-єврейським взаєминам в галузі культури» [3, с. 19].

Висновки. Стислий огляд творчих здобутків провідних діячів культури Дрогобиччини 1970-х Василя Якуб'яка, Корнеля Сятецького, Лева Коцана, Якова Сорокера унаочнює їхній внесок у розвиток концертно-виконавської, диригентської, педагогічної, методичної, наукової, адміністративної, організаційної, публіцистичної діяльності в регіоні. Численні успіхи в організації музично-мистецького життя краю на рівні професійних, навчальних, самодіяльно-аматорських колективів, послідовна лінія на виховання слухацької аудиторії, популяризацію творів представників національного (в тому числі й регіонального) музичного мистецтва, участь й організація творчих проєктів регіонального, національного та міжнародного масштабу, висока планка організації фахової освіти є свідченням суспільної значимості їхнього таланту, визнанням державою вагомості внеску в культурно-мистецьке життя регіону та достойне представництво творчих та виконавських досягнень України на міжнародних теренах.

1. Архів ДДПУ імені Івана Франка. Особова справа Якуб'яка Василя Івановича, спр. № 1938.
2. Архів. ДДПУ імені Івана Франка. Історична довідка Дрогобицького державного педагогічного інституту імені Івана Франка, спр. № 423/3.
3. *Грабовський В., Радевич-Винницький Я.* Яків Сорокер в контексті українсько-єврейських взаємин [Текст] / Володимир Грабовський, Ярослав Радевич-Винницький // *Svoboda*. — 2002. — № 14. — 22 квітня — С. 19.
4. Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка / Заг. ред. В. Скотного. — Дрогобич — Львів : Місіонер, 2001. — с. 336.
5. Збірник музичних творів на слова Маркіяна Шашкевича : до 180-річчя від дня народження поета. Ювілейне видання. 1811–1991. / [муз. ред. Юрій Гнатюк, мовн. ред. Ярослав Розумний]. — Київ — Вінніпег-Канада — Львів : Інститут-заповідник Маркіяна Шашкевича, 1992. — 361 с.
6. *Ленцик В.* Визначні постаті української церкви : митрополит Андрей Шептицький та патріарх Йосиф Сліпий [Текст] / Василь Ленцик. / [ред. Анна Ленцик Павличко]. — Львів : Свічадо, 2001. — 608 с. — (серія : Українознавча бібліотека НШТ. — Ч. 12.).
7. Львівська баянна школа та її видатні представники (70-річчя від дня народження А. Онуфрієнка присвячується) : зб. мат. наук.-практ. конф. [Текст] / [упоряд. А. Душний, С. Карась, І. Фрайт]. — Дрогобич : Коло, 2005. — 148 с.
8. Ой нема то, як в «Бескиді» ... До 45-річчя Народного чоловічого хору «Бескид» [Ноти] / Упоряд. П. Гушоватий, Я. Кулешко, Р. Сов'як, М. Шалата. Відп. редактор М. Шалата. — Дрогобич : Видавець Сурма С., 2008. — 272 с.

9. *Пастух Р.* 45-річна вершина славного «Бескиду» [Текст] / Роман Пастух. // За вільну Україну. — 2008. — 7 грудня.

10. *Чаплигін Т.* Пісня крилата з'єднала серця [Текст] / Т. Чаплигін. // Радянське слово. — 1967. — № 63 (5412). — 21 квітня.

11. *Шафета В.* Виконавські склади та репертуар мішаних баянних ансамблів Львівщини [Ноти] / В. Шафета // Музикознавчі студії інституту мистецтв Волинського національного університету імені Л. Українки та Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського : зб. наук. пр. / [упор. О. І. Коменда]. — Луцьк : Волин. нац. ун-т імені Лесі Українки, 2010. — Вип. 6 — С. 145–154.

12. *Шафета В.* Інструментальне ансамблеве мистецтво Дрогобиччини : музично-педагогічний факультет ДДПУ імені Івана Франка [Текст] / В. Шафета // Історія, теорія та практика музично-естетичного виховання : зб. наук. мат. IV Всеукр. наук.-практ. семінару. — Дрогобич : П'бсвіт, 2010. — С. 242–245.

Лубомир Ігорович Мартинів. Музичне життя Дрогобича в 1970-х:

Персоналістичний вимір.

Анотація. В статті окреслено основні вектори діяльності музикантів — провідних діячів музично-мистецького життя Дрогобича 1970-х В. Якуб'яка, К. Сятецького, Л. Коцана, Я. Сорокера. Осмислено її значення у формуванні музично-культурного контексту регіону в проекції на подальші перспективи процесів професіоналізації й формування мистецької традиції. Визначено масштабність їхнього внеску в музичне мистецтво Дрогобиччини, України, його популяризацію й презентацію на національному й міжнародному рівнях.

Ключові слова: музична регіоналістика, музично-мистецьке життя, концертно-виконавська традиція, професіоналізація музичної освіти.

Лубомир Ігорович Мартинів. Музыкальная жизнь Дрогобича в 1970-х:

Персоналистическое измерение.

Аннотация. В статье обозначены основные векторы деятельности музыкантов — ведущих деятелей музыкально-художественной жизни Дрогобича 1970-х В. Якубяка, К. Сятецкого, Л. Котзана, Я. Сорокера. Осмысленно ее значение в формировании музыкально-культурного контекста региона в проекции на дальнейшие перспективы процессов профессионализации и формирования художественной традиции. Определены масштабность их вклада в музыкальное искусство Дрогобиччины, Украины, его популяризацию и презентацию на национальном и международном уровнях.

Ключевые слова: музыкальная регионалистика, музыкально-художественная жизнь, концертно-исполнительская традиция, профессионализация музыкального образования.

Lubomyr I. Martyniv. Drohobych Musical life in the 70s years of the twentieth century:

The personalist dimension.

Summary. The article outlines the key vectors of activity of musicians — leading figures of the musical and artistic life of Drohobych 1970s В. Jakubiak, К. Syatetsky, L. Kotzan, J. Soroker. Implemented an overview of the composer, conductor, organizational, educational, social activities of one of the leading representatives of the musical art of the Western Ukraine Vasylyakubiak. An attempt to re-create a ho-

listic portrait of the artist, the first dean Department of Music Pedagogy in Drohobych Lviv and the father of the outstanding musicologist and scholar Yarema Jakubiak, as well as draw attention to the scope and focus of its activities on the Galician lands that remain largely unappreciated.

Outlined the main vectors of activity of the musician-activist, teacher and singer-interpreter K. Syatetskogo. Understanding of its importance in shaping the musical and cultural context of the region. It determines the scale contribution to the musical art of Ukraine, its popularization and presentation at the international level. Examines the main stages and activities of an outstanding musician and activist J. Soroker as an organizer of the performing groups and structural units of Music Teacher Education in Drohobych and musicologists, who made a great contribution to research in the context of the Violin Art and Ukrainian-Jewish relationships.

Understanding of its importance in shaping the musical and cultural context of the region in the projection on the future prospects of the professionalization process and the formation of artistic tradition. Determine the scale of their contribution to the art of music Drohobych region, Ukraine, its popularization and presentation at national and international levels.

Keywords: musical regionalism, music and art scene, concert and performing tradition, the professionalization of music education.